

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

SURFER

školský časopis

šk. rok 2021/2022

č. 32

OBSAH

OBSAH	2
Slovo na úvod	3
Veľká noc.....	4
MDŽ	6
Marec – mesiac kníh	7
Môj čitateľský zážitok	8
Rick Riordan: Percy Jackson - Zlodej blesku.....	8
Kóhei Horikoši: My Hero Academia 4.....	9
Jennifer L. Armentrout: Obsidián.....	9
Dmitry Glukhovsky: Metro 2033	9
Deň Matiek	10
Rozlúčka deviatakov. Ako vnímam život na základnej škole.....	11
Návšteva divadelného predstavenia V!EME KTO S!	13
Literárna exkurzia pre žiakov 9. ročníka	20
Vlastná tvorba	21
Úvaha. Ako nás neviditeľné putá spájajú s domovom.....	21
Poviedky	26
Čím skôr, tým lepšie.....	26
Tajomstvá starých domov.....	29
Dôkazy treba overiť!	31
Koľko rečí vieš.....	33
Prvočíslo	36
Krabica príbehov	39
Človek je súčasťou prírody, nie jej tvorcom ani pánom	41
Konečne sme v škole	43
Sen, ktorý sa mi splnil.....	46
Slovo na záver	49
Zloženie redakčnej rady	50
Použité internetové zdroje.....	51

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

vieme, že ste mnohí myslíu niekde pri mori, v prírode či na inom mieste, ktoré u vás neodmysliteľne súvisí s letnými prázdninami, ale my Vás chceme ešte pred odchodom na krásne miesta poprosiť o troška pozornosti a času, ktorý venujete príjemnému čítaniu. Pripravili sme si pre Vás množstvo zaujímavých informácií, postrehov, ale aj vlastných umeleckých textov.

Keďže ide o 2. vydanie časopisu v šk. roku 2021/2022, ktoré sme pre Vás pripravovali od februára, nájdete v ňom články venované veľkonočným sviatkom, taktiež naše vyjadrenia k významným dňom ako Deň matiek či MDŽ. Nezabudli sme na to, že marec patrí knihám, preto sme sa s Vami podelili o pár našich čitateľských zážitkov a prezradili sme Vám aj to, prečo patrí knihám práve spomenutý mesiac v roku. Nechýbajú vyjadrenia deviatakov, ktorí o chvíľu vykročia vpred za novými skúsenosťami na vybrané stredné školy. Zmapovali sme aj zážitky žiakov z návštevy divadelného predstavenia a historických pamiatok v rámci literárnej exkurzie. Ako iste viete, na škole sa venujeme literárnej tvorbe, ktorou sa snažíme aj reprezentovať našu školu na rôznych súťažiach. Aj v tomto polroku sme zaznamenali krásne úspechy, a to v týchto súťažiach: Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko, Zelený svet, DÚHA, Literárne Košice, Cesty za poznaním minulosti a Hodžov novinový článok. Keď si prečítate jednotlivé ukážky poviedok či úvah, pochopíte, prečo zaujali aj porotcov v jednotlivých súťažiach.

Tradične sa môžete tešiť nielen na kvalitné texty, ale aj ilustrácie, ktoré vznikali na hodinách výtvarnej výchovy.

Veríme, že sa pri čítaní zabavíte, ale aj niečo nové dozviete.

Prajeme Vám príjemný čitateľský zážitok!

Redakčná rada

Veľká noc

Veľkonočné sviatky sú tradičnými sviatkami kresťanov. Pripomína sa v nich smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Pre mnohých sú sviatkami jari. Veľkonočným zvykom je chodenie chlapcov po oblievačke. Chlapci olievajú dievčatá vodou a tie im za to dajú vlastnoručne maľované vajíčka. Tradičnou ozdobou Veľkej noci sú čokoládové kuriatka, zajačiky a bahniatka ako symbol jari.

(Mária Kušnírová, 7.D)

(Adam Horanič, 9.C)

Počas Veľkej noci slávime zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Pred týmto sviatkom – Veľkonočnou nedeľou - dodržiavame prísny pôst. Trvá 40 dní. Po pôste si však radi pochutnáme na typických dobrotách, ktoré sú charakteristické pre náš kraj. Tradičné pokrmy v nás osviežia spomienky na veľkonočné zvyklosti, na ktoré sme možno medzičasom zabudli. Medzi najznámejšie symboly Veľkej noci podľa mňa patrí baranček, bahniatka, kraslice, zajačik a kríž. Keby som sa mal venovať tradíciám podrobnejšie, nielen Veľkonočná nedeľa, ale aj ostatné dni majú svoje čaro.

Na Zelený štvrtok by sa tradične mali konzumovať iba zelené jedlá (napríklad špenát, kel alebo dokonca žihľava). Pre ľudí je to iba prospešné, pretože všetko zelené predsa podporuje zdravie a vitalitu. ☺ Aj keď je to v súčasnosti už naozaj zriedkavé, v minulosti bolo predsa len viac zvykov. Predkovia vraj vyhánali na pašu dobytok a na dvere stajní cesnakom kreslili kríže, ktoré ho mali ochrániť pred zlými duchmi. Dedina bola v tento deň tichá, zvony na znak smútku stíchli. Všetci vieme, že si pripomíname Poslednú večeru apoštolov s Ježišom Kristom.

Na Veľký piatok si kresťania pripomínajú umučenie a ukrižovanie Ježiša Krista. Málokoho by ste v súčasnosti našli kúpať sa po krk ponoreného v potoku, no kedysi to bolo pre ľudí samozrejmosťou. Rituál mal vraj zabezpečiť celoročné zdravie. Dievčatá verili, že vlasy po umytí porastú rýchlejšie a pleť bude očarujúca.

Biela sobota patrí hlavne príprave jedál.

Veľkonočná nedeľa je dňom hojnosti, radosti, osláv a veselíc prameniacych z Kristovho zmŕtvychvstania.

Veľkonočný pondelok nemusím nikomu bližšie opisovať, zvyky poznáme asi všetci. Mladí muži šibú a olievajú dievčence. Niekedy sa vravievalo, a v podstate sa vravieva aj teraz, že čím viac šibačov dievčina má, tým pyšnejšia môže byť.

Aj keď veľkonočné sviatky predsa len opäť čiastočne poznačí súčasná situácia, verím, že si v rámci možností všetci pripomenú významné dni tak, ako je to pre nás zvykom.

(Richard Kaščák, 7.D)

(Mária Kušnírová, 7.D)

MDŽ

8. marec patrí všetkým ženám po celom svete - oslavujeme Medzinárodný deň žien. Preto by sme nemali zabudnúť v tento deň mamku, babku, sestru či priateľku obdarovať darčekom alebo kvietkom. Ak si dobre spomínam z vyučovacích hodín, tradícia osláv začala v roku 1910, stalo sa tak na medzinárodnej ženskej konferencii v Kodani. Dátum 8. marec sa ustálil až po prvej svetovej vojne.

(Zuzana Višňovská, 7.D)

(Salome Ovšáková, 6.B)

Medzinárodný deň žien alebo MDŽ je sviatok, ktorý oslavujeme 8. marca. Tento sviatok je oslavou práv žien a spomienkou na snahu za zrovnoprávnenie. Vznikol k výročiu štrajku vo februári 1908, v ktorom 40000 krajčírok bojovalo proti nízkym mzdám a zlým pracovným podmienkam. Tradícia oslavovať tento deň vznikla v roku 1910 a v roku 1977 OSN vyhlásila MDŽ ako oficiálny sviatok a vyzvala každú krajinu, aby oslavovala práva žien a medzinárodný mier.

(Laura Chovancová, 7.D)

Marec – mesiac kníh

Spojenie „Marec – mesiac knihy“ je dobre známe všetkým žiakom nielen zo školských násteniek, ale aj z rozprávania učiteľov. Ale nie všetci vedia, prečo je za mesiac knihy ustanovený práve marec.

Okrajovo to súvisí s tým, že sa v marci slávi aj národný týždeň knižníc. Marec sa však ako mesiac knihy oslavuje už od roku 1955 na počesť slepého zberateľa kníh – Mateja Hrebendu Hačavského. Jeho príbeh je známy aj napriek svojej jednoduchosti. No ale otázkou stále zostáva, prečo práve marec. Odpoveď je ľahšia, akoby sa mohlo zdať – v marci sa Hrebenda narodil, ale aj zomrel. Tento mesiac má podporovať záujem o čítanie.

(Ema Michelčíková, 7.D)

Podpora záujmu o knihy je dôležitá. Snažím sa spolužiakov presviedčať, že knihy sú viac ako mobil alebo herná konzola. História marca ako mesiaca kníh siaha do roku 1955 a súvisí s významným slovenským buditeľom Matejom Hrebendom. Tento ľudový spisovateľ sa narodil a aj zomrel v marci. Lásku ku knihám vraj pociťoval od narodenia. Jeho vášeň po často skomplikovali problémy so zrakom. Keď už nevedel ako ďalej a nevidel na jednotlivé písmenká v knihách, chodil po susedoch a prosíkal, aby mu niečo prečítali oni. Keď vyrástol, podieľal sa aktívne na šírení slovenskej knižnej kultúry. Precestoval celučické Slovensko. Podieľal sa na predaji kníh, mnohé z nich zachránil pred spálením. Prispel aj ku vzniku knižníc.

(Richard Kaščák, 7.D)

Môj čitateľský zážitok

Rick Riordan: Percy Jackson - Zlodej blesku

Percy je dvanásťročný chlapec s poruchou pozornosti a hyperaktivitou. Na prvý pohľad sa neodlišuje od svojich spolužiakov. Postupne sa dozvieme, že nie je úplne bežný chlapec. Jeho otec je totiž Poseidón – boh morí. Percy sa v knihe stretáva s mnohými postavami zo starých gréckych báji. Prežíva neuveriteľné dobrodružstvá, na ktorých ho sprevádzajú jeho kamaráti: Annabeth Chasová – dcéra bohyne Atény a Grover Underwood – satyr. Kniha je napísaná tak zaujímavo, že máte pocit, akoby ste stáli vedľa Percyho a všetko prežívali spolu s ním. Je napínavá, stále dokáže prekvapiť a ešte sa veľa dozviete o gréckych bohoch, fantastických bytostiach a starodávných hrdinoch.

(Jakub Kvokačka, 7.D)

(Barbora Petrušová, 7.D)

Kóhei Horikoši: My Hero Academia 4

Kniha sa mi páči najmä kvôli prostrediu a nápadu. Príbeh sa odohráva počas športového festivalu. Hra sa začne súbojmi medzi dvoma žiakmi. Prvým, ktorí súperia, sú Izuku a Shinso. Shinsova schopnosť nie je ešte predstavená. V súboji sa dozvieme, že jeho schopnosť je ovládanie myslí. Schopnosť sa môže aktivovať tak, že keď na Shinsu prehovoríš, vie ťa automaticky ovládať. Izuku tesne predtým, ako opustí areál, sa vráti k vedomiu a porazí Shinsona. Kniha ma zaujala hlavne pre dramatický koniec. Rada som spoznala Shinsona aspoň čiastočne, keďže nemal veľa priestoru na predstavenie sa. Príbeh sa končí začiatkom druhého súboja.

(Barbora Perušová, 7.D)

Jennifer L. Armentrout: Obsidián

Knihu som si želela už veľmi dlho a na meniny som ju konečne dostala. Číta sa veľmi dobre, je zábavná. Príbeh je o dvoch mladých ľuďoch, o Katy a Daemonovi, ktorí žijú v Západnej Virgínii. Katy je obyčajná stredoškolačka, ktorá rada číta a bloguje a je veľmi hanblivá. Daemon je stredoškolák, ktorý je v škole veľmi populárny, avšak je arogantný a drzý. Nikto netuší, že je mimozemšťanom, ktorý na Zemi chráni ľudí. Katy a Daemon najskôr spolu nevychádzajú, ale neskôr medzi nimi vznikne pekné priateľstvo. Knihu mám ešte stále rozčítanú, už sa teším ako sa skončí.

(Alexandra Magerová, 7.D)

Dmitry Glukhovský: Metro 2033

Metro 2033 je jedna z najzaujímavejších kníh, aké som kedy čítal. Po celý čas čítania je cítiť mystickú atmosféru vďaka tomu, že sa už od začiatku objavujú nevysvetlené veci. V prvej časti knižnej trilógie sa vysvetlí veľmi málo. Na rozdiel od ďalších častí sa mi táto kniha páčila najviac z celej trilógie. Nútila ma čítať do konca, aby som všetko vedel. Taktiež sa mi páčil priestor a čas, v ktorom sa dej odohráva. Odohráva sa v postapokalyptickom svete moskovského metra, kde vládne anarchia, diktatúra, pokusy o vytvorenie

demokracie... Všetko to ide dokopy s bežnými zápletkami. Až keď som prečítal poslednú časť trilógie, pochopil som celý kontext hlavnej zápletky. Zdá sa mi až absurdné, ako tá chaotická kniha dáva zmysel, aj keď bola vysvetlená o 10 solídnych rokov. Autor asi nerozmýšľal nad koncom trilógie, aj keď vyvrcholenie príbehu dopadlo ako plánovane.

(Andrej Hrabovecký, 7.D)

Deň Matiek

Deň matiek sa na Slovensku oslavuje druhú májovú nedeľu. Myšlienka pravidelných osláv tohto sviatku vznikla v roku 1907 na počesť Anny Reeves Jarvisovej. Má nám pripomínať, aby sme vzdávali úctu našim matkám. Matky sú našou oporou po celý život a vždy budú za nás bojovať. Byť synom svojej matky je veľká česť, ktorú si nie vždy uvedomujeme. Prečo si to neuvedomujeme? Možno preto, lebo ich považujeme za každodennú súčasť našich životov a preto na nich nie je nič výnimočné. Ale musíme si naše matky vážiť a vzdať im patričnú úctu. Preto tu je Deň matiek.

(Šimon Komara, 7.D)

(Jana Tomková, 8.C)

Deň matiek je podľa mňa jeden z dôležitých sviatkov. Mamám dávame nejaký darček alebo sa im poďakujeme za to, čo pre nás robia. Naznačíme im, že si ich vážime. Vážime si ich napríklad preto, že nás vynosili po srdcom, porodili, zažívali pri nás dobré situácie, ale aj zlé, starali sa o nás. Myslím, že mamy sú veľmi vďačné za to, že si ich deti vážia a dávajú to najavo. Preto by sa mali postarať o to, aby bol pre nich Deň matiek najlepším dňom na svete.

(Timea Saloková, 7.B)

Narodil som sa, keď bol v kalendári deň matiek. Vychádza to podľa mojich počtov tak, že Deň matiek a moje narodeniny budeme v rodine spoločne oslavovať každých 7 rokov. Je to jeden z mojich obľúbených sviatkov. Samozrejme, aj keď nemám narodeniny. V tento deň kupujem mame väčšinou kvety alebo čokoládu. Niekedy chodíme spolu do cukrárne na koláč alebo zmrzlinu.

(Adam Gernáth, 7.D)

Rozlúčka deviatakov. Ako vnímam život na základnej škole

Základná škola pre mňa bola zaujímavým zážitkom. Naučila som sa mnoho vecí a spoznala som veľa ľudí - niektorých z nich môžem nazývať aj mojimi najlepšimi kamarátmi. Na týchto 9 rokov určite nikdy nezabudnem. Boli sprevádzané hlavne šťastím a humorom, no niekedy, samozrejme, aj smútkom, strachom či stresom, pretože tak to v škole už býva. Príde mi zvláštne, že už zostáva iba pár dní do toho okamihu, ako školu navždy opustím, ale zároveň sa teším na novú kapitolu svojho života, ktorou je práve stredná škola. Celkovo sa mi na základnej škole páčilo a budem na ňu spomínať s úsmevom na tvári.

(Karin Spišáková, 9.C)

Prešlo deväť rokov odvtedy, čo sme prvýkrát zasadli do lavíc. Ak by sa ma niekto opýtal, čo sa mi páčilo najviac na tejto škole, musela by som veľmi dlho rozmýšľať. Je veľa vecí, na ktoré nikdy nezabudnem. Či sú dobré alebo zlé, sú to nezabudnuteľné chvíle strávené s najlepšimi kamarátmi a úžasnými učiteľmi, ktorí sa nám vždy snažili pomôcť. Od

domácich úloh, našich starostí až po úplne drobnosti. Trápili sme sa a smiali zároveň. Deväť rokov neustáleho boja, počas ktorých sme stúpali po schodoch poznania stále vyššie a vyššie. Škola nám darovala vzdelanie. Len to je najlepším cestovným lístkom do sveta dospelosti. Neostáva nám nič iné len pozrieť sa dopredu a vykročiť...

(Veronika Danišková, 9.C)

Počas svojho života som dochádzal na dve základné školy. Z obidvoch škôl som si odniesol veľa dôležitého vzdelania a dobrých kamarátov. Naučil som sa všetko potrebné na to, aby som mohol pokračovať v štúdiu na strednej škole. Osobne som veľmi spokojný s učiteľmi, ktorí ma za tých deväť rokov veľa naučili, aj so spolužiakmi. Zažil som s nimi veľa zážitkov, na ktoré nikdy nezabudnem.

(Tomáš Neupauer, 9.C)

Čo mi dala naša základná škola ? Nad touto otázkou sa nemusím dlho zamýšľať. Dala mi toho fakt veľa. Veľa vedomostí, kamarátstiev, spomienok. Keď sa pozriem späť, ani vo sne by mi nenapadlo, že sa ocitnem v deviatom ročníku tak rýchlo. No nikdy nezabudnem na zážitky, ktoré mám z našej školy. Vedenie školy a naši učitelia sú úžasní ľudia a za veľa im vďačím. Pripravili ma na strednú školu najlepšie, ako mohli a za to im veľmi ďakujem.

(Tereza Mušínská, 9.B)

Výber tejto základnej školy bol jednou z najlepších rozhodnutí v mojom živote. Škola ma nielen výborne vzdelala, ale urobila zo mňa lepšieho a šikovnejšieho človeka. Na škole som zažil veľa pozitívnych vecí, stretol som svojich výborných kamarátov, zažil som nezabudnuteľné zážitky... Ale boli to aj ťažšie chvíle. No práve tieto okamihy mi dodali silu, odvahu a disciplínu do života.

(Róbert Gmitter, 9.B)

Deväť rokov strávených na tejto škole bolo neopísateľných. Škola mi priniesla veľa vedomostí, ktoré sa nedajú ničím nahradiť. Budem na ňu spomínať len v dobrom, aj keď

tu niekedy boli chvíle, keď bolo všetko jedno veľké trápenie. Hodiny na prvom stupni boli zdĺhavé a nudné, ale na druhom stupni sa to zmenilo. Nových učiteľov som si obľúbila a hodiny boli čoraz zábavnejšie. Samozrejme, nie vždy. Najviac sa mi páčili hodiny dejepisu a slovenského jazyka, pretože sme mali vynikajúce učiteľky. Taktiež anglického a španielskeho jazyka, lebo ma jazyky celkove zaujímajú.

(Elie Ivančová, 9.A)

Návšteva divadelného predstavenia V!EME KTO S!

Divadelné predstavenie ma veľmi príjemne prekvapilo. Aj dejom, aj samotným prevedením. Na základe mojich predošlých skúseností s divadlom som očakával nejakú nudnú dramatickú hru a nemyslel som si, že sa budem nad dejom aj hlbšie zamýšľať. Hlavne nad scénou, kde skupinu snotvorcov jeden z nich opustil a neskôr sa k nim bezdôvodne vrátil. Potom to herečka, hlavná postava, vysvetlila, ale stále si myslím, že z kontextu deja by som to nezistil. Pobavila ma scéna, kde sa postava (študent Bodoki) až príliš podobala na jedného z mojich spolužiakov. Mám len jednu negatívnu poznámku. Na konci predstavenia sa nás pani, ktorá mala pred hrou krátky predslov, opýtala, či chceme, aby na javisko prišla herečka – hlavná postava. Keď napokon prišla, vyzeralo to, akoby to bolo naplánované. Napriek tomu divadlo hodnotím nasledovne: 9,2/10. 😊 Výborné s menšími detailmi!

(Andrej Hrabovecký, 7.D)

Predstavenie bolo celkom zaujímavé. Páčilo sa mi, že hlavná postava bola približne v našom veku a divák ju vedel lepšie pochopiť. Síce bolo prostredie – izba hl. postavy – rovnaké, no herci ho pomocou rôznych rekvizít a svetiel vedeli obmeniť. Bolo pre mňa zaujímavé aj ako sa dramatické žánre postupne menili. Napríklad bábkohru som v predstavení určite nečakala. Výkony hercov boli tiež celkom dobré. Predstavenie malo podľa mňa málo hororových prvkov a miestami mi to horor vôbec nepripomínalo. Naopak si myslím, že fantasy prvkov bolo dostatok. Páčil sa mi aj vývin hlavnej postavy. Napríklad na začiatku vnímala hlavná postava svojho plyšového maca ako takú „osobu“, ktorej sa

môže posťažovať a on to po nej zopakuje, no na konci ho vníma naozaj ako svojho spoločníka. Pozitívne hodnotím aj to, že sa celý príbeh odohrával v sne, kde sa mohlo stať čokoľvek. Niektoré scény boli aj tak dosť realistické. Koniec bol pre mňa veľmi neočakávaný. Myslím si, že nie všetci diváci ho dokázali pochopiť. Avšak, aspoň ostatní divákovi dostatočný priestor na vlastné myšlienky.

(Lenka Žarnayová, 7.D)

Síce som sa niekedy strácala v deji, no z divadelnej hry som si odniesol pozitívny zážitok. Vystupovalo tam viacero postáv. Hlavnou postavou bolo dievča – naša rovesníčka. Jej herecký výkon ma zaujal, dokázala zahrať niektoré ťažké emócie dievčaťa v sne. Ja osobne takéto sny nemám. ☺ Nasledujúce tri postavy: Ctrl, Alt, Del a Esc hrali traja muži a jedna žena. Najviac obdivujem herecký výkon herca Alt, pretože dokázal komicky meniť hlas a hrať aj za maca. K druhej postave muža by som dodal iba to, že jeho herecký výkon bol tiež fajn, pretože bol odlišný od ostatných. Stále mal iné názory, lebo bol nový. Fajn bola aj postavy ženy. Väčšinu spolužiakov o čosi viac zaujala postava pohanského boha „Štefana“ (tak sme si ju ako diváci v záverečnej debate s herečkou, ktorá stvárnila hlavnú postavu, nazvali), ale mne na ňom nič také super neprišlo, lebo tam bol iba chvíľu. Jeho dabing chválím.

Záver:

V divadle Viola boli pohodlné sedačky, bolo o troška menšie, ako som si predstavoval, ale to vôbec neprekážalo. Predstavenie naša trieda sledovala so žiakmi z inej školy, keďže neboli hluční, umožnilo mi to sústrediť sa naň. Príbeh bol zaujímavý (horor by som to nezval), ale miestami to mohlo byť pre diváka trocha chaotickejšie. Celkovo hodnotím zážitok nasledovne: 9,5/10. ☺

(Richard Kaščák, 7.D)

Na všetkých divadelných predstaveniach ma najviac fascinuje presnosť a zohranosť hercov. Ani tu to nebolo inak. Páčilo sa mi, keď jeden z hercov štikol akýmsi vypínačom a ostatní museli v tom okamihu zastať. Čo sa týka deja, bol podľa mňa dosť originálny. Aj napriek tomu, že t malo byť v istých pasážach strašidelné, celkove sa mi zdal príbeh aj

vtipný, no hlavne veľmi nápaditý. Vo väčšine divadelných hier sa medzi jednotlivými scénami presúvajú kulisy nenápadne, za tmy. Tu však bolo menenie scén v scenári. Vyzeralo to asi ešte prirodzenejšie, ako keby sa to snažili spraviť nenápadne. Ako som na začiatku napísala, najviac oceňujem na celom vystúpení jednotnosť a zohranosť hercov. Číselné hodnotenie: 9,5/10. 😊

(Ema Michelčíková, 7.D)

V divadle sa mi páčilo. Predstavenie bolo prekvapivo zaujímavé a určite zaujalo divákov môjho veku. Herci hrali svoje roly veľmi dobre. Zaujímavá časť príbehu bola, keď v škole hlavná postava odpovedala z učiva o pohánke. Taktiež múdre slová pohanského boha, ktorý jasne vysvetlil kolobeh života rastlín. Hra nebola veľmi strašidelná, iba miestami (napr. šialený smiech rodičov a doktora pri operácii maca). V príbehu sa hlavná postava veľmi zmenila, čo bolo jasné aj pre divákov, ktorí hre veľmi nerozumeli. Hra bola veľmi zábavná a určite by som išiel znova. Celkovo predstavenie hodnotím 10/10. 😊

(Alexander Korž, 7.D)

Začiatok bol troška pomalší, ale dôležitý na vtiahnutie do príbehu. Herci zahrali všetky scény veľmi veľmi dobre. Najviac sa mi páčil macko, ale dobré boli všetky postavy. Keď sa príbeh rozbehol, veľmi ma to zaujalo, hlavne to, ako sa hlavnej postave stále menili pocity. Taktiež oceňujem všetky hudobné scény, hlavne klavír a efekty. Hlavne okno, ktoré sa samo otváralo. Okrem maca bola pre mňa veľmi sympatická postava muža, ktorý bol predtým v šťastných snoch. Bola som spokojná so všetkým. 😊

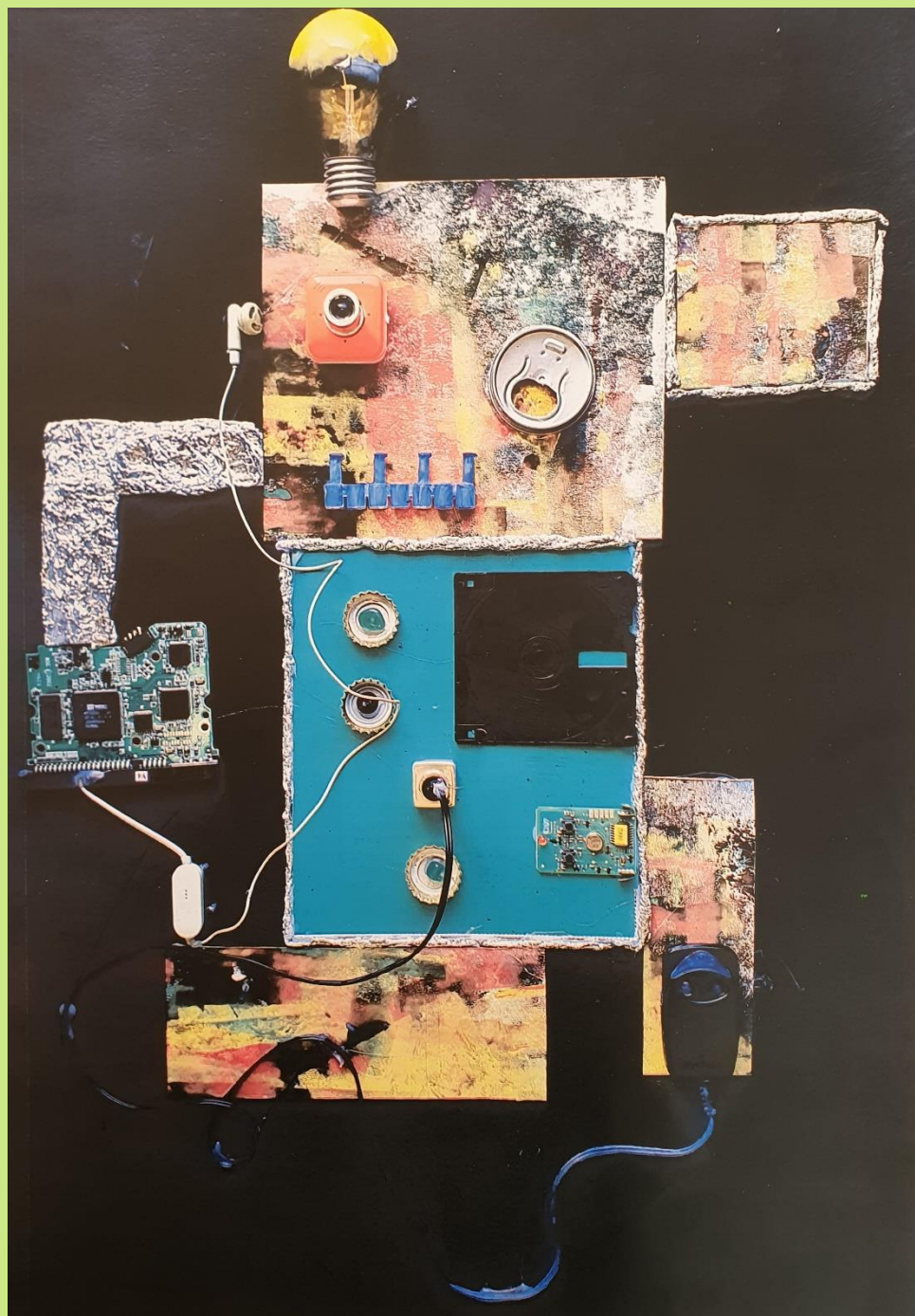
(Zuzana Višňovská, 7.D)

Môj názor na predstavenie je veľmi zmiešaný. Mala som z neho aj negatívne, ale hlavne pozitívne pocity. Herci predviedli fantastický výkon, spolupracovali ako jeden tím. Najviac sa mi páčilo, keď operovali macka. Hlavná postava bola talentovaná a veľmi som obdivovala jej herecký výkon. Miestami som sa v deji strácala, no veľmi mi to nevadilo. Ak to zhrniem, tak sa mi výkon hercov aj nápad páčil, len nie som veľký fanúšik tohto žánru.

(Sofia Dolinská, 7.D)

Moje pocity z tohto divadelného predstavenia boli zmiešané. Raz som sa hneval, potom som sa cítil šťastne. Z toho vyplýva, že divadelná hra bola dobrá, pretože som necítil iba jeden pocit. Vtedy by to bola nuda. ☺ Hodnotím ho piatimi hviezdikami. P.S.: Najobľúbenejšia postava bola pohanský boh.

(Matúš Pavol Mušínský, 7.D)

(Emma Ligusová, 8.C)

Predstavenie sa mi veľmi páčilo, obzvlášť to, že sa odohrávalo v sne. Len som veľmi nepochopila, prečo sa ľudia v snoch volali podľa kláves na klávesnici: Alt, Ctrl, Del. Nemalo to so snom nič spoločné. Podľa mňa by bolo vhodnejšie, keby hlavná postava predtým, ako zaspala, bola na počítači a navštívila nejakú sociálnu sieť.

Myslím si, že človek, ktorý príbeh napísal, sa dovnútra mladých ľudí pozrel hlbšie. Bolo vidno, že chápe tomu, že nie vždy môže žiak v škole všetko vedieť. To ma potešilo. Hlavne, to, že som nepočula výrok: „dnešná mládež je lenivá“. Do hlavnej postavy som sa vcítila. Nie veľa ľudí sa o mňa zaujíma a podobne to cítila aj ona. Rodičia sa napriek tomu, že bolo zjavné, že sa necíti dobre, zaujímali viac o medveďa. Ešte sa mi páčili momenty, keď bola hlavná postava zastavená a ostatní sa rozprávali.

Predstavenie bolo veľmi dobré. Som si istá, že sa v hlavnej postave našlo viac ľudí. Ja omnoho viac, ako som čakala. Len by som ešte na úvod vysvetlila, že jeden z klávesov robil predtým ružové sny. Na predstavenie by som išla znovu. Bolo aj vizuálne úžasne urobené :))

(Barbora Petrušová, 7.D)

Moje vnútorné pocity z predstavenia sú hlavne pozitívne. Väčšinu vecí som pochopila a postupne mi všetko začalo dávať zmysel. Niektoré scény a repliky sa mi zdali trochu detinské, ale napriek tomu predstavenie malo veľmi náučný dej. Postavy a ich vlastnosti k nim úplne sedeli. Bolo to veľmi často aj napínavé. Moja najobľúbenejšia časť predstavenia bola hlavne na konci, ako sa konečne všetko začalo zlepšovať. Hlavná postava zahrala svoju rolu perfektne! Hodila sa na ňu a všetko hrala, akoby to bolo naozaj. Vedľajšie postavy tiež boli vynikajúce a talentované. Veľmi sa mi páčilo, ako sa postavy vedeli navzájom zastaviť tlačidlom, aj ako sa vedeli podopíňať a ako spolu všetci spolupracovali. Z tohto predstavenia som si odniesla napríklad to, že si mám vážiť veci, ľudí a nemám ich brať ako samozrejmosť. Určite to veľa divákov naučilo aj niečo viac, ale ja problémy, ktoré mala hlavná postava, nemám. Negatívne divadlo zhodnotiť neviem, myslím si, že sme si ho my, diváci, užili. Som rada, že som získala umelecký zážitok. Ďakujem!

(Laura Chovancová, 7.D)

Pero Jakuba Folvarčného napísalo divadelnú hru V!EME KTO S!. Len prednedávnom som vychádzala z divadla s myšlienkou, čo som práve videla. Spomínam si na to, ako som si sadla do druhého radu. Prvé miesto na ľavo. Chvíľu som tam sedela a rozprávala sa s ostatnými. Potom nám boli povedané informácie, čo budeme o chvíľu sledovať. A v jeden moment sa len vypli svetlá. Bolo počuť iba divné zvuky. Sama sa priznám, že som sa bála. A nie. Nebola som jediná! Zrazu sa zaplo slabé svetlo. Videli sme len nejaké neznáme dievča v podaní Peťky Bačinskej, ako hrá na klavír. Z ničoho nič sa otvorilo okno. O malú chvíľu sme sa spoznávali aj s ostatnými postavami. A to sú: Jana Jenčová ako Del, Miroslav Bodoki ako Alt, Peter Biž ako Ctrl a Matúš Lipka ako Esc. Ďalšia postava bol maco. Keď som ho uvidela, povedala som si: „Je to len normálny hnedý maco.“ No trochu som sa mýlila, pretože maco rozprával. Samozrejme, čo by to bol za horor bez zvierat, divných zvukov a premakaných efektov.

Ako sa hovorí: Nie všetko je prechádzka ružovou záhradou. V živote sa taktiež nestretávame len so šťastnými momentmi. Ak chceme, aby sa nám stávali aj dobré veci, musia tu byť aj zlé. Horory mám rada, sú jednou z mojich srdcoviek. Ale toto až taký horor nebol. Uznávam, keď v tme začne okolo teba niekto chodiť, je to divné. Ale nebolo to také napínavé a strašidelné, ako som čakala. Páčilo sa mi, ako sa z ničoho nič vyplo svetlo alebo zatvorilo okno. Ale vec, ktorá sa mi nepáčila najviac, bolo asi to, keď luskli prstami a hlavná postava zamrzla, ale za každým zamrznutím sa hýbala. Ale chápem, že keď luskli práve pri chôdzi, bolo to ťažké. Mohli by sme sa od hlavnej postavy posunúť. Esc nebol veľmi výraznou postavou. Buď sedel pri klavíri, alebo pomáhal posúvať veci. No každopádne som ho viac ako desaťkrát nepočula rozprávať. Ostatné postavy ako Ctrl, Alt a Del boli fajn. Ak by som to mala hodnotiť, dám tomu tak sedem z desať. Som rada za skúsenosť, ale asi skôr ostanem pri zahraničných filmoch a knihách.

(Nela Žigrajová, 7.D)

Divadlo som si veľmi užil. Predstavenie bolo neuveriteľné! Herecké výkony, efekty a atmosféra boli výborné. Nad predstavením som sa musel zamyslieť. Bolo o bytostiach, ktoré riadili sny ľudí. Bolo to veľmi zaujímavé. Hlavnou postavou bolo dievčatko, ktoré sa snažilo zachrániť svojho plyšového medveďa a prekonať svoj strach. Vidieť to pred očami

diváka bolo skvelé! Do divadla sa určite vrátim a teším sa na každé jedno predstavenie. Hodnotím to 10/10.

(Arián Laurent Sopko, 7.C)

Mne osobne sa predstavenie veľmi páčilo. Scenár bol výborný, rovnako aj to, ako ho herci zvládli zahrať. Vedeli perfektne zahrať všetky scény a najviac sa mi páčilo, ako sa hlavná postava dokázala nehýbať, keď ju „zastavili“. Zo začiatku, keď zhasli svetlá, to bolo dosť napínavé. Určite by som si to vedela pozrieť ešte raz!

(žiačka zo 7.C triedy)

V utorok, dňa 14.6.2022 o 10:20 začalo divadelné predstavenie dotýkajúce sa žánru fantasy hororu v Divadle Viola. Hralo v ňom 5 postáv a celé sa to dialo v sne dievčaťa, kde postavy manipulovali ju aj v dobrom, ale aj v zlom zmysle. Hlavne v zlom zmysle. Napríklad jej „zabili“ macka. Veľmi sa mi páčil humor, divadlo a všeobecne celé predstavenie. Po predstavení nám hlavná postava odpovedala na naše otázky.

(Jakub Ceperko, 7.B)

Dňa 14.6.2022, v utorok, sme boli na divadelnom predstavení v Divadle Viola. Žánrovo išlo o fantasy horor, aj keď ja by som ho zaradil do komédie. Síce pre hlavnú postavu to bol horor. Bolo to o tom, ako tvorovia snov robili dievčaťu nočnú moru, aby ju vychovali. Veľmi sa mi páčilo, ako herečka hlavnej postavy prišla k nám a mali sme sa jej pýtať otázky a celý príbeh nám objasnila.

(Myron Kozák, 7.B)

Divadelné predstavenie sa mi veľmi páčilo. Odniesla som si nielen pekný zážitok, ale aj niečo potrebné do života. Bolo urobené naozaj pre našu vekovú kategóriu. Zvuk klavíra doň bol zakomponovaný veľmi vkusne. Zároveň si myslím, že režisér urobil veľmi dobre, keď zvolil fantáziu a horor, ale aj srandu a smiech. Nemám hre čo vytknúť, pretože sa mi všetko veľmi páčilo a našla som v ňom samú seba. Určite pôjdem na ďalšie divadelné predstavenia a budem zdieľať tento úžasný zážitok s blízkymi priateľmi.

(Timea Saloková, 7. B)

Dňa 14.6. 2022 sme s triedou išli do divadla Viola na predstavenie - V!EME KTO S! Predstavenie bolo o dievčati, ktorého sny boli ovládané tromi snovými postavami pomenovanými po skratkách na klávesnici: Esc, Alt, Ctrl, Del. Dá sa povedať, že predstavenie bolo zaujímavé, ale nie veľmi zábavné. Bolo tam veľa prekvapivých výkrikov a farieb, aj keď sa celý príbeh predstavoval skôr v depresívnom a smutnom prostredí a téme. Skončilo to zaujímavou a šialenou.

(Alex Dorčák, 7.B)

Predstavenie bolo zaujímavé. Má pozoruhodnú myšlienku a myslím si, že herci dali všetko do toho, aby to vyšlo čo najlepšie. Od efektov až po stránku dekorovania pódia si myslím, že sa im všetko podarilo. Dej bol pútavý, avšak nie všetko mi bolo jasné. Veľakrát som bol stratený a nie všetko mi dávalo zmysel. No napriek tomu bolo predstavenie podarené.

(Titus Janek, 7.A)

Literárna exkurzia pre žiakov 9. ročníka

Po viac ako dvojhodinovej ceste autobusom sme zastavili v Jasenovej a začali literárno-historickú exkurziu, kde sme navštívili rodný dom Martina Kukučina, vl. menom Mateja Bencúra. Sprievodkyňa nám porozprávala o jeho živote od narodenia až po smrť. Dozvedel som sa aj to, že bol učiteľom a navyše prísny, dosť trestal žiakov.

Ďalej sme navštívili Múzeum P. O. Hviezdoslava v Dolnom Kubíne. Videli sme mnohé premety, ktoré využíval sám autor, ako fajky, kalamár, príbor...Pútavý výklad pani sprievodkyne nás zaujal, doplnila ho svojím prednesom autorových diel.

Pokračovali sme do Oravského podzámku na Oravský hrad. Hrad bol Impozantný. Jeho expozícia zahŕňala veľa tém od archeológie cez geológiu až po pánov hradu a dobové izby. Avšak pri požiari zhorela väčšina drevených častí a nábytku, preto bola časť nábytku

novšia asi z 18. storočia. Prekvapilo ma, že hrad mal až štyri brány. Vznikli, keď ďalší hradní páni postupne zhora dole dostavali hrad.

(Tadeáš Havír, 9.A)

Dňa 3.6. sme sa zúčastnili literárno-poznávacej exkurzie v Dolnom Kubíne, Jasenovej a na Oravskom hrade. V Jasenovej sme navštívili rodný dom Martina Kukučina, v Dolnom Kubíne múzeum Pavla Orsagha Hviezdoslava, no a stihli sme si prezrieť aj celý Oravský hrad. Pri každej expozícii sme boli sprevádzaní skvelými pani sprievodkyňami, zodpovedaná bola každá jedna otázka. Žiaci sa na exkurzii naučili veľa nových vecí, poprezerali si plno starožitných exponátov, medzi ktoré patrili aj osobné predmety našich významných spisovateľov. Exkurzia sa každému páčila, všetci boli spokojní a plní nových poznatkov.

(Jakub Lazorčák, 9.C)

Vlastná tvorba

Úvaha. Ako nás neviditeľné putá spájajú s domovom

Skutočnosť, že domov nie je stále miesto, ma privádza do bodu, v ktorom sa musím zamyslieť. Miesto, kde sa nestratím? Kde sa nebojím?

Svet svojimi pokladmi dokáže človeka ľahko zlákať. Ponúka nespočítateľné množstvo možností na nový lepší začiatok. Ak jedna príležitosť odíde, prileťí ďalšia a ďalšia. Ale mnohí ľudia cítia prázdnotu, aj keď majú všetko. Stále ich niečo ťahá na miesto, kde sa narodili.

Domov. Tam neistota nikdy nevyhrá. Rodina mi nastaví pomocnú ruku. Podrží ma, aj keď padám. Vie pochopiť, ako sa cítim. V osamelosti ma pritúli. Smútok premení na radosť. Ukáže mi správnu cestu. Dá novú nádej, hoci považujem všetko za stratené. Vždy naberiem nový dych.

Návrat ku koreňom prináša obrovskú úľavu. „Cudzinci“ začnú nachádzať veci, ktoré mali celý život pred nosom, no nevenovali im dostatočnú pozornosť. Maličkosti. Ale predsa ponúkajú riešenie. Cudzinec dokáže po návrate domov povedať toľko, ako nikdy predtým. Aj keď ovláda všetky jazyky sveta. Nemusí rozmýšľať, ako čo povedať. Vie, čo má povedať. Neblúdi a nehľadá správne slová. Rozpráva aj bez slov. A každý mu hneď porozumie.

Naša rodná reč je výplň, ktorá zacíli dieru. Jej hĺba závisí od toho, ako dlho a ako ďaleko sme boli od nášho domova.

(Veronika Danišková, 9.C)

(Branislav Breza, 6.C)

V dnešnej dobe mladí ľudia na Slovensku radi spoznávajú nové krajiny. Odcestujú do sveta a veľakrát sa už nevrátia. Sú lepšie platení a bez akéhokoľvek vyššieho vzdelania robia prácu svojich snov. Som mladá na to, aby som s tým mala nejakú skúsenosť, ale z pozorovania dospelých viem, že ľudí po rokoch práca omrzí, krajina je im cudzia a sú tam sami.

Jana pracovala v Holandsku na lodi. Prakticky celý život bola v inej krajine. Našla si novú rodinu i priateľov. Na svoju krajinu však zabudnúť nemohla. Keď vídala rovné holandské polia, predstavovala si krásu tatranských hôr. Pri pohľade na šťastné rodinky s deťmi si spomenula na svoju rodinu na inom konci sveta.

Po rokoch zvolila návrat. Potom zistila, o čo prišla. Zmeškala najlepšie roky svojich rodičov, zážitky plné radosti so svojimi súrodencami a lásku starých mám, ktorá je nenahraditeľná. Chcela im povedať, ako ich miluje, dať všetko do poriadku, no bolo neskoro. Starých rodičov a rodičov už nebolo a súrodenci s krásnymi spomienkami na detstvo odišli pracovať do iných miest.

Minulú jeseň zomrela. S nevyslovenými slovami na srdci. Ale zanechala odkaz tým, ktorí majú život pred sebou.

Množstvo ľudí prichádza na Slovensko hľadať to, čo v inej krajine nenašli. Som obyvateľkou krásnej plnej ľudí, ktorí sú na ňu hrdí a na jej opustenie ani nepomyslia, pretože je nenahraditeľná.

(Zuzana Ištoňová, 8.C)

Krajina, v ktorej strávime väčšinu nášho života, bude v našich srdciach vždy mať zvláštne miesto. Je to špeciálne puto, ktoré sa nedá nahradiť, hoci niektorí by to aj chceli. Naša rodná zem drží naše najkrajšie spomienky, no aj opak je pravdou. Je miesto, kde sa ľudia zaľúbili a mali svadbu, no zároveň je to aj miesto, kde sa rozviedli. Je to miesto, kde prežili svoje detské roky a zároveň miesto, kde ich stratili. Mnohým tu umreli blízki a všetko naokolo im ich pripomína.

Každý človek hľadá niečo viac. Lepšie podmienky pre život, lásku, spôsob, ako zvrátiť minulosť, ako zahojiť staré rany, pointu života. Veľa verí, že krajina, kde sa narodili, im to

nedokáže dať. Preto idú do zahraničia, niektorí nájdu to, čo hľadajú. Lepšie podmienky, nových priateľov, nový život. Niektorí zistia, že tie vzdialené kraje nie sú toľko rozdielne od ich rodných krajov, majú plno vlastných problémov.

Ľudia očakávajú, že ich privíta niečo nové, že im zrazu odpoveď na ich otázky len tak brnkne do nosa, no to sa nestane, a preto sa vracajú domov – k rodine, k priateľom, ku svojim koreňom. Niektorým dôjde, že to, čo hľadajú, existuje u nich doma. Iní sa vrátia aspoň na sviatky, navštívia rodinu. A aj keď sú ľudia, ktorí sa do svojej rodnej zeme už nevrátia, nikto nie je schopný poprieť svoje rodné korene. Fakt, že sa tu narodili a prežili na tomto mieste časť svojho života, bude vždy ich nenahraditeľnou súčasťou. A to sú tie putá, ktoré nás mnohých neraz spájajú s domovom, putá, ktoré sú natoľko silné a schopné nás vrátiť späť do krajiny, kde sme sa narodili, kde sú naše korene, kde žili naši predkovia, kde máme vytvorené ako-také zázemie.

(Natália Kroláková, 8.B)

(Sofia Dolinská, 7.D)

(Leonor Bafalluy Gesti, 6.A)

Poviedky

Čím skôr, tým lepšie

V supermarkete bolo rušno. Vivien milovala nakupovanie. Všetko svietilo, blikalo, žiarilo. Reklamné nápisy, drahé veci vystavené v sklených vitrínkach vo výkladoch. Mohla sa v nich obzerať ako v zrkadle. Ale najvýraznejšie boli vône. Čerstvé pečivo, ovocie a zelenina, voňavky vyfintených dám.

Jej mama bola jednou z nich. Na verejnosť chodila výhradne v lodičkách s vysokými podpätkami, krátkej koženej sukni a s hnedou kabelkou z pravej kože. Vlasý si vyčesávala do najkomplikovanejších účesov, na tvári mala niekoľko vrstiev mejkapu. Bezchybný výzor kontrastoval s vŕzgajúcim nákupným vozíkom, ktorý práve tlačila.

Pristavila pri jablkách. Všetky boli obrovské, lesklé a vyzerali chutne. Aj Vivien na ne okamžite dostala chuť. Mama bez mihnutia oka vzala tie najväčšie a pobrala sa ďalej. Malá prváčka začala čítať lístok na jablkách v košíku:

„Cena: štyri deväťdesiatdeväť. Tie sú ale drahé! Krajina pôvodu: Nov... čo? No - vý Zé - land. Nový Zéland?“

Viac prečítať nestihla, lebo mama medzitým prešla do oddelenia s pečivom.

„Mami?“

„Áno, zlato?“ žena sa na dievčatko ani nepozrela.

„Kde je Nový Z... Zéland?“

„Veľmi ďaleko, až za morom,“ odvetila nezaujato a ďalej kládla pečivo do plastového vrecúška.

„Aha,“ zamyslela sa Vivien, „a prečo kupuješ jablká z ďaleka?“

„Lebo sú krajšie.“

„Prečo ich nekúpiš od Amálky? Sú to susedia a majú veľikánsky sad.“

„Od nich?“ mama sa prvýkrát pozrela na dcéru, „Vivien, nežartuj. Ich jablká sú omnoho menšie, padajú na špinavú zem, zbierajú ich neumytými rukami...“

„A to vadí?“

Mama pohľadila Vivi po vlasoch: „Pochopíš, keď budeš staršia.“

Vivi sa už nič nepýtala, no otázky začínajúce slovom *prečo* jej stále vírili v hlave. Nedali jej pokoj celú cestu domov. Nenechali ju vyložiť nákup. Nedovolili jej sa navečerať. A kvôli nim nemohla večer zaspáť.

Na druhý deň zadala do internetového vyhľadávača:

„Jablká z Nového Zélandu”

„Nový Zéland,” čítala, „sa nachádza v Oceánii v Austrálii a od Slovenska je vzdialený asi 17 800 kilometrov. Uf, to je pekne ďaleko! Také číslo ani nepoznám. Jablká sa prepravujú lietadlami alebo lodnou dopravou do Európy, Ázie, ale aj Austrálie. Sú zaručene hygienicky spracované a pravidelne chemicky ošetrované proti škodcom...”

Malá Vivien pomaličky čítala jeden článok za druhým. Keď si šla ľahnúť, vonku už bola dávno tma a okolo svietiacich lúčok krúžili nočné motýle. Teplý vánok z pootvoreného okna a tiché, ale rázne cvrlikanie ju nakoniec uspali.

„Vivien, zlato, choď, prosím, kúpiť jablká. Aspoň päť,” poprosila dcéru o pár dní neskôr mama a podala jej bankovku.

Nešla smerom k obchodu. Zabočila k vedľajšej vilke. Opatrne zdvihla klopadlo na dverách a rozpačito ho zas pustila. Radšej zazvonila.

Vo dverách sa objavilo hnedovlasé dievča. Bolo omnoho nižšie ako ona. Malo veľké smaragdovozelené oči a starodávne šaty rovnakej farby. Na farmu sa dokonale hodili, no v škole vyzerala trochu ako z iného sveta.

„Ahoj!”

„Ahoj, mohla by si zavolať svojho otca?”

„Jasné,” ochotne prisvedčila Amálka, „oci?”

„Potrebovala by som od vás pomoc.”

Keď sa Vivi vrátila domov s dvoma taškami jablák, mama sa veľmi prekvapila. Bez rozmýšľania jedno vytiahla a zahryzla sa doň.

„V obchode mali výpredaj? Je dobré!” až vtedy sa naňho pozrela a prekvapene vzdychla. „Veď to nie sú jablká, ktoré kupujeme! Odkiaľ ich máš?”

„Sú... sú dobré,” vykotala zo seba, „ale vravela som ti predsa, že ich nemáš kupovať!”

„Tak prečo si ich teda vzela?”

„Ach... Pochopíš, keď budeš staršia.“

[illegible]

(Elena Miženková, 9.C)

Tajomstvá starých domov

Paul rýchlo utekal cez ulicu.

„Stoj, ty zlodej!“ ozvalo sa spoza rohu.

Ukradol z obchodu peniaze. Bol chudobný.

Rozbehol sa po uličke s nádejou, že sa prenasledovateľov zbaví. Zabočil doprava a kľučkoval pomedzi ľudí. Na chvíľu sa im stratil, ale nemal veľa času. Znovu zabočil a rýchlo vošiel do jedného z vchodov. Ocitol sa vo veľkom starom dome. Kyvadlové hodiny tikali a drevené parkety vŕzgali pod nohami. Na policiach bola hrubá vrstva prachu.

„Vyzerá, že je opustený,“ zamyslel sa nahlas.

Na zemi sa rozprestieral veľký koberec s rozmanitými vzormi kvetov a výjavmi Boha a diabla. Pohovka bola úplne rozožratá myšami. Uprostred izby bolo veľké drevené točité schodisko s vyrytými vzormi a sochami anjelov z dreva. Vyšiel hore schodmi. Boli tam dve spálne, kuchyňa, knižnica a kúpeľňa. Po vstupe do knižnice ho omámila vôňa starého papiera. Z množstva kníh bola väčšina potrhaná. Kuchyňa bola ošarpaná a väčšina vecí chýbala. Aj v kúpeľni. V jednej zo spálni boli veci upravené.

„Je tu niekto?“, skríkol.

Žiadna odpoveď. Upútala ho fotografia na nočnom stolíku. Šesť osôb. Pravdepodobne otec, matka a štyri deti. Matka bola zahalená do veľkého sivého pláštá, ktorým si prikrývala aj hlavu. Vynikali iba hnedé vlasy a žiarivo modré oči. Tvár samá vráska. Vyzerala ustarostene. Odhadoval jej približne šesťdesiatpäť rokov. V ruke držala veľkú knihu popísanú runami. Nevedel ich prečítať.

Otec mal dlhé šedé zakrútené fúzy, vrásky ako jeho žena a rovnako prenikavé modré oči. Nosil dlhý čierny kabát a s nohavice rovnakej farby. Na hlave mal vysoký klobúk taktiež čiernej farby. V ruke držal drevenú palicu s rovnakými runami ako na knihe. Na stopke palice bol vytepaný slon zo zlata. Druhú ruku mal na pleci ďalšej osoby.

Dlhé blondávé vlasy zopnuté do pevného vrkoča žiarili v prítmí o čosi viac ako čisté biele rúcho s kvetnými vzormi. Najviac žiarili prenikavé modré oči. Jej pohľad Paula zamrazil. Chladný a neprívetivý. Zvierala jablko prepichnuté šípom. Nevedel, čo to znamená, ale nemal z toho dobrý pocit.

Blondavý chlapec s prenikavými modrými očami vyzeral ako anjel. Rovnaký odev ako jeho sestra, pleť bledšia ako sneh. Opatroval meč. Opäť rozoznal runy.

Vlasy ryšavého dievčaťa boli rozpustené. Pod hustým obočím skrýval modré oči ako všetci ostatní. Pohľad mala mäkkší ako jej sestry. Tmavohnedé rúcho splývalo s nosom posypaným pehami. V ruke držala kríž.

„To je zvláštne.“

Kríž mu prišiel príliš obyčajný.

Ryšavý chlapec vyzeral presne ako jeho sestra. Predmet, ktorý zdobil jeho ruky bola mysteriózna guľa so zvláštnymi dierami. Svietila nafialovo.

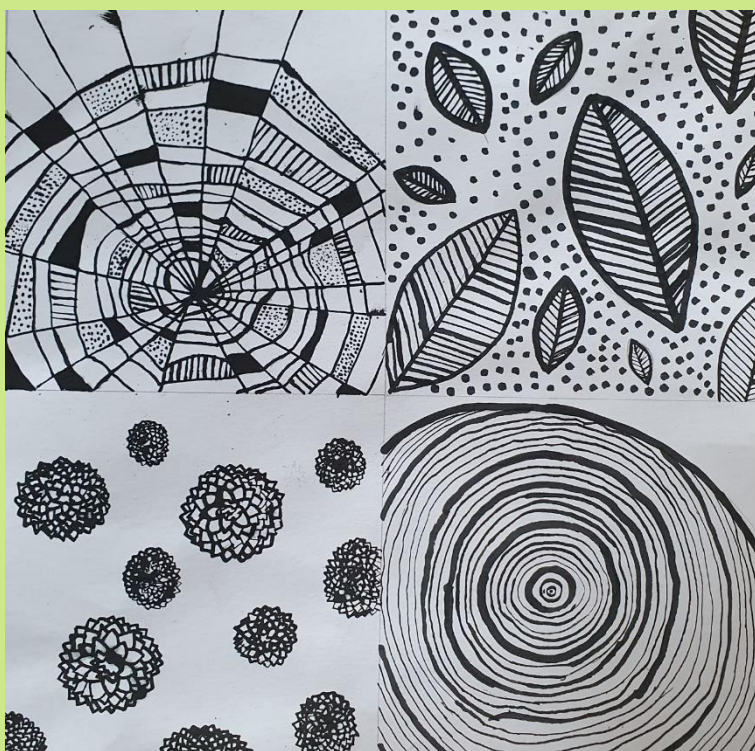
Okrem očí ich spájala aj zvláštna značka na čele. Biely a čierny had.

Paul takmer prehliadol poslednú osobu. Myslel si, že to je iba tieň. Úplne sa líšila. Skrývala sa v kúte. Vlasy po ramená čierne ako smola. Predpokladal, že je to chlapec. Jeho tmavé oči vo svetle nežiarili.

„Čierna ovca rodiny. A to doslova. Musím odtiaľ rýchlo preč.“

Niečo zavrzgalo. Rýchlo vybehol z izby.

(Šimon Komara, 7.D)

(Vanesa Geletičová, 6.A)

Dôkazy treba overiť!

Niektorí tvrdia, že neexistujú.

Vraj v roku 1947 pri meste Roswell v Novom Mexiku našli lietajúci objekt, ktorý mal tvar disku a v ňom mŕtve mimozemské telá. Na internete sa dá zistiť, že od roku 2004 až 2021 bolo zaznamenaných 144 pozorovaní UFO, z ktorých sa vedecky dá vysvetliť len jedno. Aj nedávno v Quebecu čosi videli. Zelené s blikajúcimi svetielkami a sploštené. Pohybovalo sa veľmi rýchlo, bez zvuku. Nakoniec zmizlo v oblakoch.

Hovorí sa, že mimozemšťan má veľké čierne oči, menej prstov ako ľudia, podivnú farbu kože a je oveľa nižší. Na hlave má akési tykadlá. A nemá vlasy. Nejaké exempláre údajne ukrýva vojenský komplex v oblasti 51 v Nevade. Mnohí predpokladajú, že základňa mimozemšťanov leží na odvrátenej strane Mesiaca, odkiaľ nás prichádzajú pozorovať každých sto rokov na dvanásť mesiacov. Hmm...

Niektorí tvrdia, že môj sused je mimozemšťan.

Urobil som si zoznam dôkazov, že pochádza z inej planéty.

Jeho meno. Volá sa Ayoub Bao-Nam.

Výška. Ja mám 163 centimetrov, ale vidím vršok jeho hlavy. Teda videl by som, keby nemal na hlave ustavične nalepenú podivnú čiapku neidentifikovateľnej farby.

Ešte nikdy som ho nevidel bez slnečných okuliarov. Dokonca ani v zime! Nosí ich aj počas zamračených jesenných dní. Načo ich má?!

Je holohlavý. K tomu nemám čo dodať.

Oblečenie. Stále má navlečený starý dokrčený plášť, ktorý mu siaha až po členky. Rukávy má také dlhé, že mu nevidieť prsty.

Pohybuje sa podivnou kývavou chôdzou. Robí malé krôčiky a nohy má pri tom široko rozkročené. Je zvláštne prihrbený a bláznivo rozhadzuje rukami.

Ústa takmer nevidieť. Ani nos. A to ho sledujem už mesiac z okna svojej izby infračerveným ďalekohľadom s nočným videním, keďže vychádza len podvečer a v noci.

Kúpil som si aj odpočívací prístroj, ale zachytil som len čudesné mrmlanie, spev s podivnou melódiou, zvuk dopadajúcej vody a zvuky rôznych zvierat. Zrejme zhromažďuje vzorky zvieracích druhov!

Žije sám. Ešte nikdy som u neho nevidel niekoho na návšteve. Poštu mu nechávajú pred bránou. Často ide o obrovské balíky s prazvláštnymi nálepkami a pečiatkami.

Žije tu už jedenásť mesiacov. O mesiac sa má presťahovať do iného mesta. To by presne sedelo!

Dôkazov mám dosť. Stále však nemám istotu. Musím niečo urobiť. Viac to nebudem odkladať. Zdá sa mi, že má podozrenie, že ho sledujem. Vlámem sa mu do domu. Ale kedy? Musí to byť v noci, keď odíde. Neviem koľko budem mať času... Najdlhšie bol preč tri hodiny a najmenej dvadsať minút. Mám šperhák a oblečiem sa do čierneho. V telke som videl, že zločinci si na tvár naťahujú čiernu pančuchu, aby ich nebolo poznať. Tiež to tak urobím! Baterku mám. Dnes. Musí to byť dnes!

Je 23.25. Práve som sa vrátil. Normálny dom. Starý nábytok, čiernobiela telka, podivný pach. Žiadne dôkazy...

Z dennej tlače:

Ayoub Bao-Nam (67), obyvateľ nášho mestečka pochádzajúci z Afriky, ktorý trpí zriedkavou chorobou neumožňujúcou pobyť na slnku, chovateľ exotických zvierat, nám oznámil túto správu:

„Dňa 26. 2. 2022 o 01.30 hod. v noci, keď som bol vyniesť odpadky, zbadal som, ako sa strecha na vedľajšom dome otvára. Býval tam akýsi čudák, ktorý ma už niekoľko týždňov sledoval. Mám podozrenie, že sa mi vlámam do domu. Ozývalo sa odtiaľ zvláštne hučanie, z ktorého mi brneli zuby. Po chvíli ma napriek mojím slnečným okuliarom takmer oslepilo silné svetlo. Z otvorenej strechy sa pomalým kĺzavým pohybom vzniesol nejaký objekt. Myslím, že to bol lietajúci tanier a neuveriteľne rýchlo odletel smerom k Mesiacu.“

(Jakub Kvokačka, 7.D)

(Sofia Dolinská, 7.D)

Koľko rečí vieš...

Cez hlasný smiech a vravu žiakov sa nevýrazné zvonenie ohlasujúce prvú hodinu ledva predralo. Aj tak ho ktosi započul a vykrikol na celú triedu:

„Zvoníiiiiiiiiiiiiiiii!”

V sekunde si všetci posadali do lavíc a trieda stíchla. Ozýval sa len šepot. Naznačoval, že niečo nie je s kostolným poriadkom. Nebolo tajomstvom, čo to je. Na konci minulého školského roka odišla naša slovenčinárka a teraz, v septembri, mala nastúpiť úplne nová učiteľka. Všetci sme boli nedočkaví, prvá pondelková hodina bola slovenčina.

Šum pomaly utíchol, vo vzduchu sa vznášalo priam hmatateľné napätie. Keď sa otvorili dvere, niektorí div nevypadli z lavíc, tak sa vykláňali. V otvorených dverách do triedy zastala nízka štíhla učiteľka. Havranie vlasy mala vzadu zopnuté do drdola, schytené žltou sponou. V belostnej blúzke a hnedej károvannej sukni vyzerala trochu ako z iného storočia. Bola mladá a tvárila sa, akoby nás všetkých poznala. Premeriavala si nás prenikavo hnedými očami.

„Dobrý deň, žiaci,” pozdravila. Nikto ani nemukol, ona však asi nepotrebovala počuť odpoveď.

„Som Katarína Čižmáriková, “ pokračovala, „vaša nová slovenčinárka a prisťahovala som sa z Trenčína. Budeme sa stretávať každý deň. Očakávam od vás výborné výsledky.”

„Bagandža” zaškeril sa Jančo. Bol to vysoký hnedovlasý chlapec, ktorý žartoval pri každej príležitosti. Všetci učitelia už od neho dostali nové pomenovanie. Ani Čižmáriková nebola výnimkou. Celá trieda sa nad Jančovou poznámkou rozosmiala a učiteľka, ktorá ju zrejme nepočula, na nás čudne zazrela.

„Okamžite prestaňte!” vyštekla, „na čom sa smejete?”

Stíchli sme ako na povel. Okrem Janča. Ten sa veselo smial ďalej. Bagandža k nemu pristúpila a prebodla ho pohľadom. Namiesto poriadneho vyhrešenia sa ho spýtala:

„Mali ste cez prázdniny nejakú domácu úlohu?”

Jančo sa na nás nenápadne pozrel a trieda prikývla.

„Hej, mali...” bez záujmu pokrčil plecami.

„Tak mi ju ukáž.”

Dobre sme vedeli, čo Jančo odpovie. Jeho otrepaný vtip už každý poznal. Len Čižmáriková nie.

„Ta ňeeee?” zatiahol.

„Nehovor po východniarsky a odpovedaj celou vetou!” povedala presne to, čo chcel počuť.

„Ta ňeeeeemám...”

Hoci sme ten žart počuli snáď tisíckrát, bolo počuť smiech z každej strany. Čižmárikovej sa to vtipné nezdalo, snažila sa zachovať l'adový pokoj.

„A prečo ju nemáš?”

„Bo som nebiroval” pokrčil plecami.

„Lebo si čo?” Čižmáriková sa zarazila.

„Ta... som nebiroval” zopakoval Jano a v očiach sa mu objavili šibalské iskry. Vedel, že mu učiteľka nerozumie. Chápala som ju. Ani ja som netušila, čo to znamená.

Naša trieda sa rozdelila na dve časti: na tých, čo Jančovi rozumeli a smiali sa s ním a na druhých, čo vyvaľovali oči a nechápali.

Bagandža sa rozhodla uskutočniť výsluch.

„Dobre... skús mi preložiť, čo znamená birovať..”

„Ta... ja neznam. Birovac, to je... birovac.”

„Aha. A čo robíš, keď biruješ?”

„Šicko! Murujem, rubem drevo, kopem bandurky...”

„Tak muruješ, rúbeš drevo alebo kopeš?” stále to Čižmárikovej nedochádzalo. Aj keď sa snažila ostať prísna, v jej hlase bolo počuť smiech. My sme sa už smiali na plné hrdlo.

„Šak šicko robim! Bo birujem!”

„Hm... A čo potom robíš, keď nebiruješ?”

„Kec nebirujem, ta nič nerobim. Bo šak nebirujem! Ňemurujem, ňerubem drevo, ňekopem.” Bagandžin hlas úplne opustil prísny podtón.

„Aha, a ani si nerobíš domáce úlohy...”

„Tak tak, bo šak nebirujem, ne?” Jančo bol spokojný, ako dobre jej to vysvetlil.

„Takže nebirovať znamená nerobiť?” skúsila Čižmáriková.

„Neeeee,” Jančo sa zatváril otrávene, že je taká nechápavá, „nerobic je nerobic. A nebirovac je nebirovac robic.”

Bagandža si skryla tvár za učebnicu slovenčiny a po červenej tvári jej tiekli slzy smiechu. Bezmocná sa obrátila so zúfalou prosbou na rozjašenú triedu:

„Prosím vás, vie mi niekto povedať, čo znamená birovať?”

„Vládať!” vykrikol niekto zo zadného radu.

Každému hlavou prebehol celý predchádzajúci dialóg. Veci zrazu dostali zmysel.

V priebehu jednej vyučovacej hodiny sa z prísnej Bagandže stala veselá Čižmáriková. Vyhlásila, že si založí nárečový slovník. Domáca úloha na nasledujúcu hodinu: doniesť päť nárečových slov, ktoré nebude poznať.

„Ale aj s prekladom!” dodala.

Čižmáriková svoje slovo dodržala a na ďalšej hodine som sa dozvedela o slovenčine viac, ako za celý život. Spolužiaci doniesli slová, o akých sa mi v živote nesnívalo. A nasmiali sme sa toľko, že sme na konci hodiny nebirovali nič.

(Ema Michelčíková, 7.D)

(Salome Ovšáková, 6.B)

Prvočíslo

„749 rokov, 362 dní, 12 hodín. Ach, čas letí pomaly.“

Tak dlho stojím na planine. Pripadám si ako hranica medzi púšťou a savanou. Hrubý som asi meter a pol a vysoký sťa hora. Mohol by som byť širší, aby som bol naozajstná hranica, nie len nejaký bod medzi ničím a ničím. Mohol by som oddeľovať nič od druhého nič. Bol by som niečo. Môžem sa oprieť sám o seba a nespadnem. Počkať!

„Obloha, podopiera ma obloha, vzduch, môj najbližší kamarát. Vietor,“ zamyslím sa.

Čo všetko sa ma dotklo, videlo a chcelo zničiť? Nič. Skoro nič. Dotkol sa ma vietor, tak ako všetkého ostatného, videli ma moje druhy, rastliny a živočíchy. Ale dúfam, že nič ma zničiť nechcelo. Ale čo ja viem? Možno ma nejaký slizký had videl, závidel mi, a teraz ma chce vytrhnúť.

Videl som všeličo. Bitky, pochody, nehody... Videl som celý list vecí. Zatiaľ ma všetci a všetko rešpektovalo ako vládcu savany, púšte, či kde to vlastne som. 700 rokov sa nič nemenilo. Olivová tráva, zlatistý piesok, všetko rovnaké. No už vyše 30 rokov teplo poriadne štekli moje podzemné koreňky.

„Prečo? Zrazu je tráva rovnakej farby ako piesok.“

Rozprávanie sa sám so sebou je jediná vec, ktorá ma drží pri rozume.

„Aká je najpokročilejšia civilizácia? Stále ľudia? Alebo nad svetom prebrali moc... leguány?“

Zazriem v diaľke ľudí.

„Konečne! Nieкто prišiel! Uvidia ma?“ povedal som nadšene ako malý krík.

Karavána ľudí a tiav. Ťavy dvojhrbé nikdy neboli nič neobvyklé. Neobvyklé boli prístroje, ktoré držali ľudia. Keď sa priblížili, začul som, ako sa rozprávajú o mne.

„To je ten váš baobab grandidiérov? Odhadujem mu 800-820 rokov,“ povedal mladík svojej skupine.

Popod konár som si zašomral: „Váš odhad je úplne mizerný.“

Skupina si okolo mňa rozložila veci a vybrala iné zvláštne nástroje. Myslím, že niektoré z nich boli lopaty. Začal som byť skeptický, chcel som im niečo povedať. Keby len ma počuli...

„Dobre, páni, najprv sa vám predstavím. Moje meno je Leo Mercarsé,. Nachádzame sa v tanzánijskej pustatine na juhovýchod od Serengeti na to, aby ste si vyskúšali archeológiu v praxi. Ja vás budem trochu navigovať. V okolí majú všetky baobaby rovnaký vek, vašou úlohou je zistiť čas...“

Kašlem na to, neviem, čo chcú, ale záujem o nich nemám.

„Serengeti, Serengeti... čo by ten Serengeti mohol byť?“ pýtal som sa sám seba.

Možno som konečne zistil, kde presne sa nachádzam. Aká je vlastne najstaršia a najmladšia časť môjho tela?

„Najstaršie určite budú korene, keďže vyklíčili zo semien, najmladšie možno listy...?“ mlčky si ako nejaký starý stromisko bez kamarátov odpoviem na otázku.

Kedysi som mal kamarátov. Od nich viem všetky nepotrebné informácie o svete. Škoda, všetci pomreli.

„Začneme analýzou vonkajších koreňov. Keby sa niečo stalo, je tu kopa ďalších.“

Ja ako nejaký trubiroh pokračujem v mojom malom monológu: „Zvláštne, že moja najstaršia časť je to, čo ma drží na zemi a najmladšia ma ťahá k oblohe.“

Potom si uvedomím obrovské nastávajúce nebezpečenstvo a začnem kompletne panikáriť. Keď sa upokojím, použijem mozog. Možno sa im nepodari prestrihnúť moje tvrdé korene. Nemám inú možnosť, iba čakať.

„Kopeme už cez polhodinu a stále nie sme v polovici. Možno to bude pôdou. Pôjdeme k inému baobabu s červenohnedým sfarbením pôdy?“ spýtal sa ten najzadychčanejší.

Vyzeralo to, že ostatní súhlasia.

„Áno!“ vykrikol som.

„Nie, zostávame tu, vašou úlohou je naučiť sa archeológiu v praxi, nie s pripravenými podmienkami.“

To nie je možné. Prisahám na svoje letokruhy, ja toho človeka... Neviem čo s ním urobím, ale nič pekné to nebude. Kedy som naposledy zažil bolesť? Možno pred 500 rokmi, keď mi hurikán odtrhol konár.

„Dobre, máme to, pozrite sa, tu je koreň.“

Tak. A je to tu. Zomriem.

„Gratulujem, tú dlhú časť máte za sebou, teraz budeme potrebovať korienky odstrihnuté. Vyberte si nožnice, trochu vám s tým pomôžem a odrežem ten pevný,“ ukázal Leo na môj najdôležitejší koreň.

Ľudia. Možno mi bolo lepšie bez nich. Nikdy som im nič neurobil, prečo mi chcú ublížiť? Pod mojimi nohami ostala iba tenká vrstva pôdy.

„AAAAAAAHAH!“ vykrikol som, keď mi prerezal životnú tepnu a ja som sa naň zvalil celým svojím 400 kilovým telom.

Stalo sa to tak rýchlo...

Ležím kmeňom na zemi. Budem mať dostatok koreňov na prežitie? Škoda, že neviem, koľko času mi ostáva.

Oni sú všetci takí ako on?

Neviem, či je to zarmucujúce alebo fascinujúce.

(Andrej Hrabovecký, 7.D)

(Daniela Beňová, 7.A)

Krabica príbehov

Zimné prázdniny. Počasie bolo celkom typické pre ročné obdobie v našej zemepisnej polohe. Stále žiaden sneh, krátke dni a človek nemal doma čo robiť. Jednoducho nuda.

V skorých večerných hodinách sa domov vrátil otec. Na rozdiel od bežných dní so sebou priniesol väčšiu krabicu.

„Určite to nebude darček. Vyzerá staro a ošúchane,“ pomyslela som si.

„Kúpil som ti šteniatko.“

Skvelá správa! Skoro som vyskočila z kože. Ale už na prvý dotyk sa mi niečo nezdalo v poriadku. Krabica bola dosť ťažká. V živote som v rukách nedržala veľa šteniat, napriek tomu som vedela, že žiadne z nich nebolo také ťažké.

„Tu niečo neseďí.“

Pozrela som sa sklamane na otca. Pousmial sa typickým šibalským úsmevom. Odišla som do izby a začala skúmať krabicu. Albumy plné fotografií.

„Rozhodol som sa zdigitalizovať rodinný poklad,“ oznámil otec po večeri.

„Prosím? Zdigitalizovať?“

Ľudí na fotkách som spoznávala pomalšie. Starí rodičia boli vo veku mojich rodičov (v najlepšom veku, ako zvykne hovoriť moja mamka) a oni boli ešte deťmi. Neznámych ľudí mi otec ochotne predstavil.

„Ak chceš, porozprávam ti príbeh o prastarých rodičoch.“

Jemne som prikývla.

„Narodili sa začiatkom dvadsiateho storočia, pred začiatkom prvej svetovej vojny. V tých časoch sa žilo oveľa ťažšie. Veci, ktoré máme dnes, neboli samozrejmosťou a ľudia sa tešili aj z maličkostí. Prežili dve vojny, znárodnenie, zmeny, socializmus... Dokázali byť šťastní a nestratili zmysel pre humor. Nemali veľa peňazí, ale mali veľké bohatstvo vo svojich srdciach. Ktovie, ako by sme prežívali všetky problémy, ktoré mali oni.“

Dedko bol od mladosti veľkým nezbedníkom. Otec hovorí, že členovia našej rodiny zdedili zmysel pre humor práve po ňom. Nebolo zvykom, aby deti študovali. Kto vedel písať a čítať, ten sa považoval za vzdelaného človeka. Dedko sa vyučil za holiča. Mal rád hudbu a hral na husliach. Bol dieťa šťastený. V prvej svetovej vojne bol príliš mladý na to, aby narukoval na front a počas druhej svetovej vojny bol už pánom vo veku, keď sa nepatriło narukovať. Spoločenský človek! Energia mu vydržala až do staroby. Nikdy neprestal pracovať.

Aj babka bola poriadne veselá kopa s nákazlivým smiechom. Otec mi povedal, že ju v živote nepočul kričať, ba ani nevidel hnevať. Jej najväčšou záľubou boli knihy. Keď mala chvíľu času, ponorila sa do fantastických príbehov. Nebolo zvykom, aby vydaté ženy pracovali. Prastará mama bola ženou v domácnosti, čo znamenalo, že mala po celý deň veľa práce. Odmenou bola spokojnosť rodiny.“

Raz dávno som počula myšlienku o tom, že pokiaľ spomíname na našich predkov, ktorí už nie sú s nami, stále žijú v našich srdciach. Ak sa spomienky vytratia, predkovia sa stratia v prachu dejín.

(Lenka Žarnayová, 7.D)

(Emma Ligusová, 8.C)

Človek je súčasťou prírody, nie jej tvorcom ani pánom

Môjmu nosu sa nedarí zbaviť covidových pozostatkov, cítim sa, ako keby som mala lebku vystuženú lacným plechom. A k tomu musím do školy napísať príbeh na jednu stranu. Statočne bojujem.

Moja moderná matka ma chce mať z krku, snaží sa ma zbaviť rôznymi liekmi. Ja tieto lieky nepoznám, takže musím veriť jej. Ponúkla mi Avamys, sprej do nosa. Nie taký hocaký, ale taký, ktorý ťa oslepí, ak si ho striekneš do očí. Spôsobuje zmiernenie zápalu spôsobeného alergiou, ale môžeš z neho dostať alergickú reakciu. To dáva zmysel. Alebo tablety Alerius proti alergii. Neužívajte Alerius ak ste alergický na dihydrát hydrogenfosforečnanu vápenatého. Ako mám vedieť, čo to je? Vedľajšie účinky - agresivita. Čo keď niekoho udriem do tváre? Nielen ja, ale aj on pocíti vedľajšie účinky. Síce sú niektoré vedľajšie účinky veľmi zriedkavé, ale nie sú nemožné. Napríklad halucinácie. Predstavte si, že prídem do školy na vrátnicu a premotivované vrátničky ma vyvedú von, pretože si budú myslieť, že som opitá alebo na drogách. A to ešte nehovorím o vyrážke. No povedzte, tínedžer a ďalšie vyrážky, nonsense! Mám taktiež Zodac na zmiernenie príznakov nádchy. Ani neviem, či mám alergie, ale aj tak musím brať lieky.

Liek je na zmiernenie príznakov nádchy. Prečo by som mala brať liek na zmiernenie nádchy, ak je v častých vedľajších účinkoch nádcha? Čo tým chcel básnik povedať? A ospalosť. Kvôli liekom zaspím na hodinách. Učitelia ma vykričia a ja nebudem rozumieť percentám na matematike. Ale v podstate percentám nerozumiem tak či tak. To isté môže spraviť aj Claritine. Ešte k tomu ma urobí nervóznou. Som veľmi nervózna aj teraz. Vedeli ste, že stres skracuje váš život? Spôsobuje vysoký krvný tlak, srdcové choroby, obezitu, cukrovku, atď... A to všetko iba preto, aby sa mi ani neodopchal nos. Nehovorím, že sú neúčinné a bezvýznamné a že tých niekoľko sto laborantov, ktorí to kontrolujú, to nekontrolujú dobre. Čo môžem povedať - som paranoidná. Neberte si zo mňa príklad. Našla som aj iné riešenia. Vyzerá to tak, že prírodná morská voda z Atlantického oceána funguje celkom dobre. Nebudem klamať, má jeden vedľajší účinok. Na začiatku používania sa môže vyskytovať mierny pocit štipania. No aspoň nebudem mať halucinácie.

Po všetkých nežiaducich účinkoch, o ktorých som čítala v príbalových letákoch, keď budem mať nabudúce horúčku, asi si nezoberiem Acylpyrín. Môže mi spôsobiť poruchy vedomia. Vrátim sa naspäť k prírode a pôjdem si nastrúhať vrbovú kôru.

(Zuzana Višňovská, 7.D)

(Alithea Dukovská, 6.B)

Konečne sme v škole

Áno, zasa je to tu. Skončila sa karanténa.

Ráno ťa zobudí budík alebo rodičia. Môže ti to byť jedno. Ani jedno z toho ťa nenechá ďalej spať. Budík je naliehavý a mama neodbytná. Musíš vstať. Nezaujíma ich, že si práve teraz našiel najlepšiu polohu na spanie. Po piatich minútach boja samého so sebou sa konečne postavíš. Slimačím krokom sa doplazíš do kuchyne. Keď ťa zobudia rodičia, nájdeš aspoň na stole nachystané raňajky. Škoda, že budík vie iba liezť na nervy a raňajky si robíš sám. Po raňajkách sa zasa ako slimačie mláďa odprevadíš do kúpeľne. Preľakneš sa z pohľadu na unavenú tvár. Snažíš sa poľudštiť. Uprostred náročnej práce si uvedomíš, že už teraz nestíhaš. Zapneš raketový pohon. Vtedy by si vedel predbehnúť aj Sagana. Tí, čo majú ráno doma rodičov, majú šťastie. Desiata vybavená a odvoz do školy tiež. Ale tí, čo majú doma len budík, si musia vystačiť so školským automatom. Alebo spolužiačkinou desiata. Rýchlo na seba navlečieš prvé handry a šprintuješ do školy. Niežeby si sa do školy tešil, ale poznámku nepotrebuješ.

Dorazíš k dverám a počúvaš reči rodičov malých krpcov z prvého ročníka. „A nezabudni zjesť desiatu“. „A buď dobrý.“ „A maj rúško.“ Z vrátnice na teba ostrým pohľadom lekára a policajta hľadí upratovačka. Ich prácu si vážiš, ale raz z nich asi dostaneš infarkt. Upratovačka ťa premeria od hlavy po paty, či nevyzeráš choro, podozrivo, či ti netečie z nosa, či máš dostatočne optimistický pohľad. Čo by si dal za to, aby si mohol ísť domov. Zmeria ti teplotu, striekne dezinfekciu, a keď máš šťastie, aj tvár je zrazu bez baktérií. Stávaš sa neporaziteľný, vírusy nemajú šancu. Po nekompromisnej zdravotnej prehliadke dostávaš zelenú a môžeš, vlastne musíš, pokojne odcupitať k skrinke.

Otvoríš skrinku a zistíš, že tvoja skrinková dvojčka je už v škole. Bunda XXL natlačená v priestore veľkosti domčeka pre škrečky. Bojuješ s nemožným a pritom rozmyšľaš, kto povedal, že deti doma počas dištančného vyučovania trpia. Bunda je v domčeku. Vytiahneš prezuvky, oprášiš ich a si rád, že sa ti do nich ešte vojdú nohy. Otvoríš dvere do svojej triedy...

Vysmiate a šiekajúce spolužiačky ťa chcú všetky naraz objímať. Keď si extrovert, super. Ak introvert, zatneš zuby a vydržiš, najmä ak nemáš desiatu. Po privítaní plnom lásky si chceš konečne sadnúť. To by si si musel pamätať, kde sedíš. Polroka doma robí. Ok, miesto máš, sadáš a počúvaš: „Počúvaj, vieš čo spravila?“ „Ja ju tak nenávidím, vieš prečo?“ „A videl si...?“ Snažíš sa usmievať a zároveň ignorovať piskľavé hlasy. Našťastie, prvýkrát zazvoní. Ešte stále máš čas na elegantný únik. Zazvoní druhýkrát a vieš, že sa zo školy už nedostaneš.

Do triedy vojde učiteľka. Nasleduje dlhý monológ o tom, ako je rada, že ste zasa v škole. Že pôjdete na to ešte pomaly, lebo ste v škole dlho neboli. Jasné, neveríš jej ani jediné slovo, veď blbý nie si. Vieš, že vám do troch dní dajú minimálne 2 písomky. V polovici monológu prestávaš počúvať a rozmyšľaš, prečo ti mama nechce kúpiť platenú verziu Minecraftu, nový mobil a podobne.

Zvoní. Miluješ, keď zazvoní a určite v tom nie si sám. Kto tvrdí niečo iné, nemá to v hlave v poriadku. Učiteľka odíde. Z triedy sa stáva detské ihrisko. Chalani začnú po sebe hádzať kriedy, učebnice, peračníky a všetko ďalšie, čo im príde pod ruky. Veď sa nevideli polroka, majú na to právo. A tak to pokračuje celý deň. Zvoní a na ďalších piatich hodinách počúvaš to isté.

Prežiješ všetko. Reálny boj začne o 13:29. Minútu pred zvoneníím. Stojíte pred dverami triedy a čakáte. Zazvoní a všetci bežia. Mohli by sa prihlásiť na maratón. Dnes azda varil šéfkuchár z päťhviezdičkového hotela? Omyl! Musíš sa vyhnúť dlhému radu na obed. Kto chce stáť polhodinu v rade? Len blázon. Možno kvôli šéfkuchárovi by sa to oplátilo. Tašku rýchlo odhodíš a už stojíš v rade. Síce niekde na konci, ale vždy nájdeš dobrých kamarátov alebo kamarátky, ktoré ti miesto urobia. Po zjedenom obede, ktorý môžeš opísať ako jedlý a teplý, nájdeš svoju tašku a ideš k skrinkám. Aj tam je detské ihrisko. Pre zmenu si chalani hádžu tašky, veď polroka ich nikto nehádzal, aj tašky majú svoje práva. Si rád, že v triede nepatríš do tej „populárnej“ skupiny. Tvoja taška ostáva v pokoji. Pomaly prejdeš okolo nich tak, aby si ňu nikto nevšimol.

Oblečieš sa a vyjdeš zo školy, kde ňu už čaká mama. „Ako bolo v škole?“ pýta sa. „Super,“ odpovedáš, „konečne sme v škole.“

(Alexandra Magerová, 7.D)

(Mária Kušnírová, 7.D)

Sen, ktorý sa mi splnil

Keby ste sa pozreli na našu dedinu z vtácej perspektívy, videli by ste, že je postavená na veľmi zvláštnom mieste. Jej väčšia časť, všetky moderné vily a nádherné domy, stoja na príjemnej rovinke. Okolo nich sa rozprestierajú dvory vyložené dlažbou. Za nimi sú záhrady s trávnikmi, upravenými drevinami a pestrofarebnými kvetmi. Tie najbohatšie domy majú dokonca aj bazén. Takmer ich nevidieť spoza vysokých betónových plotov, no zhora by ste uvideli ich belostné múry a čierne strechy. Podobajú sa ako vajce vajcu, sú priestranné a pekne zariadené.

No a druhá časť dediny... tam bývam aj ja. Je to zo päť dreveníc stojacich na menšom kopčeku. Majú tiež väčšie záhrady, no všade rastú stromy a navyše sú vo svahu, takže sa tam nedá poriadne nič robiť. Náš dom je malý ako všetky ostatné. Do chodby sa ledva zmestia dvaja ľudia, obývačka je spojená s kuchyňou. Na zemi je storočný sivý koberec a aj mohutný drevený nábytok zaberá dosť miesta. Z kratšej steny vystupuje kamenný krb zo sklom zašpineným od sadzí. Na jeho rímse sú povykľadané fotky, sošky či pohľadnice. Steny zapĺňajú obrazy rôznych tvarov a veľkostí. Malá kúpeľňa vzadu je obložená až po strop zeleno-bielymi kachličkami. V rohu sa krčí malá vaňa. Ledva sa do nej zmestím. Na hornom poschodí sú tri izby – rodičovská spálňa, izba môjho staršieho brata a moja malá izbičkaa, o ktorú sa ešte delím s mladším bratom.

Nechápem, prečo nemôžu mať chalani izbu spolu. S mladším bratom sa nezniesiem. Máme iba dve skrine podobné tým v obývačke, dva stoly, počítač a poschodovú posteľ. Samozrejme - hornú posteľ zaberá on.

Zo záhrady, ak sa ten zarastený kopec dá nazvať záhradou, vidieť na všetky obrovské moderné domiská, ale aj na potok za dedinou. Často sa tam chodíme s kamarátkami prejsť a porozprávať. Okolo koryta je veľa skál. Rastú tam nebotyčné orechy, takže sa dá v chládku príjemne posedieť.

Príjemný pocit u mňa nevydrží dlho, pri pohľade na ich vykračovanie k vilkám sa začínam cítiť trochu trápne. Večery často trávim pohľadom z kopa a predstavujem si, ako to tam asi vyzerá. Môcť tak bývať v takom dome. Peknom, priestrannom a hlavne bezpečnom. Chcela by som aj záhradu – rástli by v nej okrasné dreviny, možno tuje a veľa

tulipánov. Tulipány mám zo všetkých kvetov najradšej. Ani bazén by som nepotrebovala, stačila by mi napríklad... napríklad hojdacia sieť. To by bola paráda. Ležala by som v chlárku stromov a mohla robiť čokoľvek. Všetky kamarátky by mi závideli, lebo hojdaciu sieť, tú v dedine ešte nikto nemá! Presedela by som tam hoci aj celé letné prázdniny.

Letné prázdniny začali nielen prvým, ale aj posledným slnečným lúčom. Dobré, teraz prehánam. Ale vážne ich nebolo veľa. Hneď na druhý deň začalo liať ako z krhly. Stála som pri úzkom okne a sledovala kvapky dažďa dopadajúce na zablatenú zem. Odrážali sa aj od môjho okna a zanechávali na ňom stopu. Mala som ten zvuk rada. Teraz som si ho užiť nemohla. Môj mladší brat sa totiž rozhodol hrať na stíhačku, behal po celej našej izbe a ústami vydával zvuk, ktorý sa podľa neho podobal na vrčanie motorov. Mne pripomínal nemotorné syčanie hada, keďže nevedel poriadne povedať R. Po pár minútach som pretvarovanie, že mi nevadí, vzdala, odišla z izby a poriadne hlasno za sebou zatvorila dvere. Pár sekúnd ostalo ticho, potom sa opäť spustilo bezstarostné vrčanie motora stíhačky.

„Kam teraz,“ začala som uvažovať. V obývačke otec pozeral správy. Mňa nezaujímal. Mama v kuchyni umývala riad. Cinkanie taniera o železný príbor bolo počuť na celý dom. Vonku stále pršalo. Starší brat by ma zo svojej izby okamžite vyhodil a do mojej sa mi vracáť nechcelo. Zostala som na chodbe, zosunula sa na zem a oprela sa o stenu.

Na ďalší deň som mala rovnakú smolu. Aj v stredu. Vo štvrtok bola taká búrka, že bol ticho aj môj mladší brat a s úžasom pozoroval blesky presvitajúce cez kopy sivočiernych mrakov. Očakávané piatkové slnko vydržalo iba doobeda.

Do sobotného rána nás zobudil akýsi hukot. Nevenovali sme tomu ktovieakú pozornosť, keďže v našej dedine bol hluk bežnou záležitosťou. Mne to nedalo. Vonku už len kropilo. Vyšla som pred dom zistiť, čo sa deje. Zahľadela som sa na biele domy, ktoré sa v celej svojej kráse týčili podo mnou. Vlastne už len v čiastočnej. Ich dolná časť bola zaplavená. „V noci sa musela vyliť voda z potoka,“ pomyslela som si, „ani sa nečudujem, po toľkom daždi...“

Voda nebola priehľadná, mala farbu ako biela káva. Sem-tam vyplavila na povrch celú hrudu blata. Zopárkrát som v jej divokom prúde zahliadla polámané konáre stromov a smetie. Vlny zanechávali na nepoddajných múroch domov mokré stopy, ako keď si zvierá

značkuje svoje územie. Akoby voda chcela niečo dokázať. Omietka mala postupne farbu štvrtkových búrkových mrakov.

Zhora som zahliadla jednu z mojich kamarátok. Bezmocne hľadela na valiaci sa prúd vody. Cez záhradu si spravil skratku a obmýval celý dom. Jej otec vynášal zo zatopenej pivnice, čo sa dalo. Smutne mi zakývala a šla pomáhať. Mala gumáky a pršiplášť a voda jej siahala až nad kolená. Musela roztiahnuť ruky, aby udržala rovnováhu. Vysoký múr zmierňoval tok vody minimálne. Nevedela som si predstaviť, akú silu musí mať prúd na ulici.

Na obed voda, keď voda trochu klesla, prichádzali obrovské hasičské autá so zapnutými majákmi. Mladší brat na nich neveriaco hľadel a dokonca aj môj starší brat odtrhol zrak od počítačových hier. Otec šiel pomôcť susedom.

Prechádzala som sa po asfaltke, jedinej suchej ceste v našej dedine, a sledovala škody. Ostatné cesty boli prašné. Všade veľa blata a kameňov z potoka.

O týždeň neskôr som sa hojdala v novej hojdacej sieti. Nebola to pravá hojdacia, ale stará ľanová plachta z pôjdu, ktorú mi mama dovolila pomaľovať pestrými farbami a ocko mi ju zavesil medzi dva orechy na kopci v našej záhrade. Hľadela som na našu dedinu. Obyvatelia sa pomaly pozbierali, no na domoch bolo stále poznať stopy po divokých vlnách vyliateho potoka. Stále sa mi zdali krásne a priestranné. Fascinovali ma ich snehobiele steny a kontrastujúce čierne strechy.

Časť môjho sna sa mi predsa len splnila. Nebývala som v modernom dome, ale v najbezpečnejšom zo všetkých.

(Ema Michelčíková, 7.D)

(Linda Kmecová, 6.B)

Slovo na záver

Milí čitatelia,

chceli by sme sa Vám veľmi pekne poďakovať za to, že ste ocenili našu snahu a dali ste si záležať na tom, aby ste dočítali časopis do konca. Veríme, že ste bohatší na duchu a mnohé texty a obrázky vo Vás prebudili nové impulzy k tvorbe, ktoré počas prázdnin využijete a potešíte nielen svoju dušu, ale aj svojich blízkych.

Prajem Vám krásne leto plné oddychu!

Redakčná rada

Zloženie redakčnej rady

Vyučujúci:

Mgr. Nikola Varcholíková, Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Mária Popjaková

Žiaci:

7.A:

Titus Janek

7.B:

Myron Kozák, Timea Saloková, Alex Dorčák, Jakub Ceperko

7.C:

Arián Laurent Sopko, Sofia Pavlíková

7.D:

Sofia Dolinská, Adam Gernáth, Andrej Hrabovecký, Laura Chovancová,
Richard Kaščák, Šimon Komara, Alexander Korž, Mária Kušnírová, Jakub Kvokačka,
Alexandra Magerová, Ema Michelčíková, Matúš Pavol Mušínský, Barbora Petrušová,
Zuzana Višňovská, Lenka Žarnayová

8.B:

Natália Kroláková

8.C:

Zuzana Ištoňová

9.A:

Elie Ivančová, Tadeáš Havír

9.B:

Tereza Mušínská, Róbert Gmitter

9.C:

Veronika Danišková, Karin Spišáková, Tomáš Neupauer, Jakub Lazorčák

Použité internetové zdroje

Pri písaní našich príspevkov vychádzame hlavne z našej pisateľskej a čitateľskej skúsenosti, avšak niekedy musíme siahnuť po internetových zdrojoch, ktoré nám pomôžu spresniť potrebné časové údaje a udalosti, prípadne nám pomôžu správne napísať mená zahraničných autorov. Z použitých internetových zdrojov sme nekopírovali žiadne doslovné pasáže.

Redakčná rada

[freepik.com](https://www.freepik.com)

sk.wikipedia.org

martinus.sk

(Karolína Pavlíková, 8.C)